

LICE SUNCA

Bio je tmuran, spor ponedjeljak navečer. Nije bilo mnogo toga za raditi. Sunce je već zašlo, a zvijezde su se počele pojavljivati na obzoru. Nije da je itko i želio biti produktivan, uostalom. Siva, turobna atmosfera prožimala je stan moje obitelji. Bio je to dug dan, a sama pomisao na još duži tjedan svima je pokvarila raspoloženje.

U mračnom stanu, čitajući debelu knjigu, sjedila sam napola zatvorenih očiju. Umorno sam već peti put iznova čitala isti odlomak koji sam već pola sata pokušavala shvatiti, prije nego što sam odvojila pogled od stranice i bacila ga prema hodniku koji je vodio do moje sobe.

Žarka, topla žuta svjetlost prelijevala se preko zidova u snopovima. Čula sam kako se vrata spavaće sobe otvaraju. Iz sobe je izvirila moja sestra, izgledajući kao da je okupana suncem, dok je znatiželjno promatrala oko sebe s dječjim čuđenjem.

Tražila je mene, i čim me ugledala, lice joj se ozarilo. S poskokom u koraku prišla mi je i zagrlila me.

„Sjećaš li se one knjige koju si mi dala za rođendan?“ upitala me, prigušenim glasom jer je lice zagnjurila u moju majicu, čvrsto me grleći poput malog mladunca koale.

Pomazila sam joj kosu. „One jezive s lutkama? Sjećam se“, rekla sam, vjerojatno zvučeći jednako iscrpljeno kao što sam se i osjećala.

Pogledala me velikim, okruglim očima.

„Možeš li mi je pročitati, molim te?“

Toplina koja ju je okruživala bila je zarazna. Uхватила sam se kako joj se smiješim, unatoč ranijem umoru, dok sam joj pristajala udovoljiti. „Naravno.“

Njezin osmijeh mogao bi zasjeniti i samo sunce — i gledajući ga, osjetila sam kako nestaje sav onaj tjedni umor i tjeskoba koji su me do tada uzrujavali.

Patricia Vrbanić, 4. razred opće gimnazije, SŠ Donji Miholjac